

ΤΟ ΜΥΣΤΙΟΤΗΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΞΕΣΤΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΥΣ

(Περίληψις προηγουμένων)

“Ένας γάλλος ευγενής φθάνει μετεμφυμένως με τον ακόλουθό του Λαντρώ στο πανδοχείο του ‘Ισπανικού χωριού ‘Αγροάδα, ζητώντας ν’ ανακαλύψη τον πύργο του Δόν Λιέου, ανθρώπου τρομερού και μυστηριώδους. Σύν πύργο αυτόν έχουν απαγάγει κι’ έχουν κλείσει την πεντάμορφη σενορίτα Δολόρα, την οποία ο Γάλλος κόμης έγνωσε και αγάπησε τρελλά στη Μαδρίτη, ύποπτος ο’ αυτήν προστασία κατά των καταχρονίων σχεδίων του Δόν Λιέου.

Μέσα στο ξενοδοχείον του Τρουξίλλου, ανθρώπου ύπουλου, κακούργου, ο κόμης διατηρεί στον Λαντρώ τήν γνωριμία του με την Δολόραν και πώς ο Δόν Λιέος, όστις επίσης ενδιαφέρετο γι’ αυτήν, έθεσε εις κίνησιν έναντιον του ανθρώπινου και διαβολικούς δυνάμεις γιά να τον εξοντώσῃ.

Κατόπιν γεννημένης συζητήσεως περί του ξενοδόχου, στο πρόσωποι του οποίου ο κόμης αναγνώρισε ένα τών τεσσάρων δολοφόνων οι οποίοι του είχαν επιτεθῆ και τον πλήγωσαν βαρεία στη Μαδρίτη, τον προσκαλούν εις τὸ δωμάτιον διὰ να τὸν φωνάξουν. Τὸν ζητοῦν κατ’ ἀρχάς πληροφορίας περί τῆς Στεφανίνας, υπηρέτριας τοῦ Δον Λιάς και συζύγου τοῦ Τρουξίλλου, ἀλλ’ ἐπιπούν τοῦ κόμητος, διὰ τὴν ὁποία ο τελευτήσας λέγει στον ξενοδόχο ὅτι εἶνε ἀναδελφιά του. ‘Ο Τρουξίλλος τοῖς πιστεύει και ἀναλαμβάνει να τοῖς εἰσαγάγῃ στον πύργον. Κατὰ τὴν συζήτησιν ὁμοῦ τοῦ κόμητος με τὴν Στεφανίνα, ο Τρουξίλλος ἀντιλαμβάνεται τὴν μετριοφροσύνην, τὸν ἐπονομίζεται ὡς ἑσπάρτη τῆς συζήτου τον και ζητεῖ να τὸν ἀποκαλύψῃ. Τέλος ο κόμης ἀποκαλύπτεται, ἀλλὰ, τῇ μεσοβαρῆσει τῆς Στεφανίνας, ἀποτρέπεται προσωρινῶς ο κίνδυνος τῆς ἀποκαλύψεως ἐκ μέρους τοῦ Τρουξίλλου, ο ὅποιος τὸν παρονοιάζει εις τὴν Δολόραν και εις τὸν θεῖον της δὸν Παραβεδρά.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Μιράβο! Μόνον με αἷμα μπορεῖ να θεραπευθῆ κανεὶς τοῖς τρελλοῦς αἰμοῦς ποὺ γυρεύουν τὴν ἀνεξαρτησία τους.

— Καὶ ὅμως αὐτοὶ δὲν ἐννοοῦν να θεραπευθοῦν.

‘Ο δὸν Ἀντώνιο ἴψωσε τοὺς ὄμους του :

— Πῶν περᾶσε λίγος καιρός, κύριε Κορνιλιέ, οἱ συμπατριῶται σας θὰ θεραπευθοῦν ὀριστικά.

— Μὲ ποῖ μῆσον;

— Μὲ τὴν Ἀγιωτάτην ‘Ιεράν ‘Εξέτασιν.

— ‘Ιερά ‘Εξέτασις!... Ἡ ‘Ιερά ‘Εξέτασις στὴ Φλάνδρα!

φώναξε ο κόμης. Μὰ τὸ Θεο...

Συγκρατήθηκε ὁμοῦ και συνέχισε με ἥρεμ φωνή :

— ‘Ο Θεὸς να εἰσακούσῃ τὴν ‘Εξοχότητά σας.

— Καὶ σεις λοιπὸν εἰστε ὑπὲρ τῆς μεγάλης ἰδέας; εἰστε ὁ Παραβεδράς.

— Αἶ, μὰ τὴ γνώμη μπορῶ να ἔχω ἐγὼ ἕνας ἔμπορος.

— Βέβαια, βέβαια! εἰστε χρυσοκόμος, νομιζῶ.

‘Ο κόμης ὑπεκλίθη χωρὶς ν’ ἀπαντήσῃ.

— Καὶ ποτε ἀναχωρεῖτε;

— Αὐριο πολὺ πρῶτ.

— Κρίμα! εἰπε ὁ δὸν Ἀντώνιο λυπημένος. Κι’ ἀκόμη κρίμα ποὺ δὲν ἐφάρτατε μαζί σας ἐδῶ μερικὰ ἀπὸ τὰ κοσμήματα σας; θὰ εὐχαριστοῦσε αὐτὸ πολὺ τὴν ἀνεψιά μου και θὰ μοῦ παρεῖχε τὴν ευκαιρία νὰ τῆς προσφέρω τὰ γαμήλια δῶρα της.

— Ἡ δεσποινὶς παντρεύεται; ἐρώτησε ὁ κόμης ὑποκλιόμενος πρὸς τὸ μέρος τῆς Δολόρας, χωρὶς ὁμως νὰ τολμὰ νὰ τὴν ἀντικρούσῃ κατὰ πρόσωπο.

— Μετὰ τριανταεξῆ ὥρας ὁ γάμος της θὰ ἔχει γίνῃ, ἀπάντησε ὁ γέρος ευγενής. Καὶ βλέπετε; ἐπρόσθεσε με ἐιρωνία, ὅτι τίποτε γι’ αὐτὴ δὲν εἶνε πῶ ἐπιθυμητὸ ἀπὸ τὰ κοσμήματα. Δέστε τὴ με πῶς προσοχῆ σας ἀκούει.

Καὶ στ’ ἀλήθεια ἡ νέα σκυμμένη πρὸς τὰ ἔμπροσ ἄκουγε, ἀλλὰ συγχρόνως και μὴ ἀλλόκοτη ταραχὴ τὴν εἶχε καταλάβει.

‘Απὸ τὴν ἀρχὴ τῆς συνομιλίας ἡ Δολόρα εἶχεν ἀνακαρτίσει ἀκούγοντας τὴ φωνὴ τοῦ ψευδοχρυσόχου. Ἡ ὁμοίότης αὐτῆ τῆς φωνῆς τὴν ἔθελεγε και τὴν ἔκανε νὰ ὑποφύρῃ. Ἐκλεινε μάλιστα και τὰ μάτια της γιὰ τὴν νὰ ἀπολαύσῃ καλλίτερα και τότε ἡ πλάνη τῆς γινόντανε τοῦ ἀληθινῆ, ὥστε εἶταν ἔτοιμη ν’ ἀναπηδῆσῃ φωνάζοντας: «Αὐτὸς εἶνε!»

‘Ο Ξεστέλφος τοῦ Διαβόλου

‘Ο Τρουξίλλος πρῶτος ἀντελήφθη αὐτὴ τὴν ταραχὴ και φοβήθηκε ἐνδεχομένη ἀναγνώρισιν τοῦ κόμητος ὑπὸ τῆς Δολόρας. Γι’ αὐτὸ τὸν ἐπλησίασε και τὸν ἐψιθύρισε σιγὰ-σιγὰ :

— Φευγάτε κιὰ. Ἡ θεὸς σας εἶν’ ἐπικίνδυνος.

Τότε και ὁ κόμης ἄρχισε νὰ ἐννοῖ τὴ θεοὶ τῆς νέας. Ἄλλὰ ἡ ἔρωτικὴ του παραφορὰ τοῦ σεφορέσε τὴ δύναμη και τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἐπιβληθῆ στον ἑαυτὸ του και νὰ φύγῃ. Ἡθελε νὰ ἐπιβραδύνῃ τὴν ἀναχώρησίν του.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε, εὐγενέστατε, εἰστε στον Παραβεδρά, μπορῶ να σὰς δεῖξω μερικὰ ἀπὸ τὰ κοσμήματά μου.

— Τὰ ἔχετε μαζί σας; ἐρώτησε ζωηρὰ ἐκεῖνος.

— ‘Οχι, ἐξοχώτατε. Τὰ ἔχει ὁ ἀκόλουθός μου ποὺ με περιμένει ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο.

— Μιράβο! εἰπε ὁ γέρος. Στεῖλατε νὰ τὸν φωνάξετε.

‘Ο Τρουξίλλος δάγκωσε τὰ χεῖλη του και εἶπε :

— Εἶνε πολὺ ἀργὰ, ἐξοχώτατε, και γνωρίζετε ὅτι ὁ Δόν Διὰ ἀπαγορεύει...

— Ἄ! δέκοψε ἀτόματα ὁ δὸν Ἀντώνιο, εἶσαι πολὺ ἀστεῖος, Τρουξίλλε, νὰ θέλεις νὰ μιλάς ὅταν εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ...πῆγανε νὰ τὸν φωνάξῃς, Λαζαρίλλε!

‘Οι ὑπηρετεὶς ἐφῆρσαν τοὺς μοχλοὺς τῆς τρομερῆς ἐκείνης πόρτας, ἡ ὁποία ἄνοιξε ἐπὶ τέλους, ἀφίγησαν νὰ μῆ μετὰ στὴ βαρεῖα ἀτμόσφαιρα τῆς αἰθούσας και λίγος ὁροσφόρος ἰέρας.

‘Ο Λαζαρίλλος ἐβγήκε ἔξω και σὲ λίγο ἐπέστρεψε, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Λαντρώ, ὁ ὅποιος φωνάζον πολὺ ἀνήσυχος.

— Νὰ κ’ ἔνα παλλικάρι, φώναξε ὁ δὸν Ἀντώνιο μόλις εἶδε τὸν Λαντρώ, ποὺ θὰ ἔρχετο καλὸ ἀκόντιο.

— Ἡ ἐξοχότης σας καλὰ τὸ μάντεψε, ἀπάντησε ὁ κόμης πέρνοντας ἀπὸ τὸ χεῖρ τοῦ ἀκολουθοῦ του τὸ κριβὸν τὸ νὰ κοσμήματα. Πραγματικῶς ὁ Λαντρώ εἶνε καλοὺς στρατιώτη.

‘Ο δὸν Ἀντώνιο ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὰ κοσμήματα και νὰ φλυαρῇ γιά διάφορα πολεμικὰ κατορθώματα τοῦ στοῦ Λαντρώ, ὁ ὅποιος δὲν ἄργησε νὰ ἐννοήσῃ σὲ ποῖο σημεῖο βρισκόντουσαν τὰ πράγματα.

Εἶχε ἀντιληφθεῖ ὅτι ὁ Τρουξίλλος κρατοῦσε τὴ Στεφανίνα και τὴν ἐμπόδιζε νὰ συνεννοηθῆ με τὴν Δολόρα, ἡ ὁποία καθισμένη παρῆμερα και ἀφῶνη ἄκουγε προσεκτικὰ τὰ λόγια τοῦ χρυσόχου.

‘Ο Λαντρώ εἰδεινε πρὸς τὸν κύριον τοῦ μεγάλῃ ἐλευθερία και οικειότητα και προσπαθοῦσε νὰ προσελκύσῃ στον ἑαυτὸν τὴν προσοχὴ τοῦ δὸν Ἀντώνιο και μόλις τὸ κατώρθωσε αὐτὸ, ἐσπρωξῆ με τὸν ἀγκῶνα του τὸν κόμητα και τοῦ εἰδειξε τὴ δόνα Δολόρα.

‘Ο κόμης δὲν εἰδίστασε καθόλου, και με τὴν πρόφασιν ὅτι θὰ τῆς δεῖξῃ μερικὰ κοσμήματα ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὴν, ἐνῶ ἡ καρδία του εἶχε ξεχειλίσει ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

Ἡ Δολόρα ἀκίνητος τὸν ἐβλεπε νὰ πλησιάζει. Μιὰ ἀνεξήγητος περιέργεια τὴν ἐκίνησε νὰ δῇ ἂν ὁ ἀγνωστος ποὺ εἶχε τὴ φωνὴ και τίς κινήσεις τοῦ κόμητος εἶχε και τὰ ἴδια μάτια.

Γιὰ μὰ στιγμή τὰ βλέμματά του σφανατήθηκαν. Ἐκείνη σὰ νὰ τὴν τίναξε κάποιο ἐλατήριο πατάχτηκε ἀπάνω, ἐστάθηκε ὀρθή, καταπληκτικὴ, με ἀγωνία...

‘Ο κόμης τὰ ἔχασε παρ’ ὀλίγον ν’ ἀφήσῃ κἀθε προσποίησιν και νὰ τῆς μιλήσῃ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Τρουξίλλος μῆκε στὴ μέση και ψι-

θύρισε σιγὰ-σιγὰ στον κόμητα.

— Μὰ βλαθῆκατε γιά νὰ καταστραφοῦμε ὀλοι. Κοιτάχτε τὴν, γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ, και πέστε μου εἰπετα ἂν θὰ μωρέσῃ νὰ κρατηθῆ μόλις σὰς ἀναγνωρίσει.

‘Ο κόμης ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω και γυριε τὸ κεφάλι. Ὁ Λαντρώ ὁμοῦ ἀπὸ τὴ ματιὰ τοῦ ὀποιου δὲ διέφυγε τίποτε, δὲ μπόρεσε νὰ καταλάβει γιὰτὸ ὁ Τρουξίλλος πῆγε και στάθηκε μετὰῦν δύο ἐραστών. Δέκοψε ἁμέσως τὴ συνομιλία του με τὸ γέρο τῶνθῆν, διέλαβε ἀπὸ τὸ κριβῶν ἕνα ἐξέλαιο χερσαῖο μὴ χρυσῆ λαβὴ με μαργαριτάρια στολισμένα και εἶπε στον κόμητα :

— Ἀφῆντῃ, ἔλατε λοιπὸν νὰ διηγηθῆτε στον ἐκλαμπρότατον τὴν

